

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **V. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5189/DS/2015,
JID: 166507/2015/KUUK/KN,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5189/DS/2015, JID: 166507/2015/KUUK/KN, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10. 2015, č. j. MgMT-SČ 056145/PŘ/1676/2015/Ku, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 5. 2015 v 13:16 hodin, v obci Lahošť, ulici Teplická, řídil motorové vozidlo zn. BMW, reg. zn. „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie České republiky naměřena rychlost jízdy 61 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ mu tedy byla jako nejnižší Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečná rychlost naměřena rychlost 58 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci o 8 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že prvního pochybení se žalovaný dopustil neposkytnutím informací o osobě oprávněné rozhodovat o podaném odvolání, a to i přesto, že zástupce žalobce o tuto informaci výslovně žádal. Žalobce tuto informaci požadoval s ohledem na možnost uplatnění námitky podjatosti. Uvedl, že vyčkával s doplněním odvolání, neboť se chtěl vyvarovat seznámení hypoteticky podjatých osob s jeho argumentací.
3. Dále namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo nedostatečně a nesrozumitelně vymezeno místo spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně vymezil místo spáchání přestupku pouze za pomoci určení obce a ulice, nikoli však čísla popisného, orientačního či vymezení směru jízdy. Ulice Teplická v obci Lahošť představuje úsek přibližné délky 500 metrů, přičemž oba její konce již zasahují mimo obec. Poukázal na skutečnost, že z takto vymezeného výroku není dle jeho názoru možné prokazatelně určit, že ke spáchání přestupku vůbec došlo, neboť v místech mimo obec již neplatí nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod.
4. Dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá vymezení formy zavinění, neboť z něj není možné poznat, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo naopak úmyslně. To je dle žalobce v rozporu s ustanovením § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).
5. Dále pak žalobce namítal neuvedení bodového postihu, jakožto sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na vázanost záznamu bodů v registru řidičů na právní moc rozhodnutí o přestupku, by v něm tato informace měla nepochybně být zaznamenána.
6. Ohledně výroku rozhodnutí pak žalobce poukázal na jeho nesrozumitelnost pro neuvedení skutkové kvalifikace přestupku, jelikož žalobci není zřejmé, zda se dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci či mimo obec.
7. Dále žalobce namítal neprokázání zavinění v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když z něj prokazatelně nevyplývají žádné úvahy správního orgánu o naplnění subjektivní stránky přestupku tj. zavinění.
8. Rovněž namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když došlo k chybnému užití laserového měřicího zařízení. Poukázal na skutečnost, že Český metrologický ústav ve svém stanovisku uvedl, že na výstupním záznamu z tohoto typu radarového měření se musí záměrný kříž nacházet zcela na vozidle, což se v daném případě nestalo. Je tedy dle jeho názoru zřejmé, že žalobce byl shledán vinným na základě měření provedeného chybně v rozporu s návodem k obsluze příslušného měřicího zařízení.
9. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že měření bylo prováděno příslušníky Městské policie Košťany, a to i přesto, že nedisponují oprávněním měřit rychlost na území obce Lahošť. Důkazní prostředek získaný z radarového měření tak byl nepochybně získán nezákonně a nemohl být použit jako podklad pro vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně opřel jím vydané rozhodnutí o nepřipustný důkazní prostředek, kterým je úřední záznam o spáchání přestupku.
11. Žalobce dále trval na tom, že rychlost v obci bývá variabilní mezi 20 km/h a 80 km/h a ve správních rozhodnutích není přezkoumatelně stanoveno, jaká úprava rychlosti platila v místě měření. Dále trval na tom, že byl měřen v úseku, kde je povoleno jet rychlostí 90 km/h. Trval na tom, že ve spise není žádný důkaz, který by takové tvrzení vyvracel. Rovněž dle jeho názoru z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k závěru, že k přestupku došlo v ulici Teplická v obci Lahošť.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání s žádostí o zaslání kopie spisu a žádost o sdělení jména osoby oprávněné rozhodovat v odvolacím řízení. Zástupce žalobce byl v obdobném případě sdělením odkázán na oficiální webové stránky žalovaného s výslovným upozorněním, že předmětné sdělení se vztahuje na veškerá odvolací řízení, včetně těch, v nichž tento zástupce zatupuje účastníka řízení s tím, že v této otázce jej do budoucna odkazuje právě na tyto webové stránky, bez dalších úkonů. Námitku nedostatečně vymezeného místa přestupku označil za vyloženež lživou, neboť ulice Teplická se nachází v obci Lahošť a po celé její délce je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Spisový materiál obsahuje dostatek podkladů, ze kterých vyplývá, že měření proběhlo v ulici Teplická č. p. 145. Tyto skutečnosti jsou podpořeny pořízenou fotodokumentací. Dále žalovaný zdůraznil, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznává žalobce vinným ze spáchání přestupku, přičemž za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Výrok je tak i bez uvedení formy zavinění zcela srozumitelný a nelze jej zaměnit s jiným. Navíc výrok obsahuje odkaz na zákonné ustanovení přestupkového jednání, odkaz na ustanovení definující porušení povinnosti a především konkrétní popis protiprávního jednání žalobce. K námitce zavinění se pak žalovaný s ohledem na právě uvedené odmítl pro nadbytečnost vyjadřovat.
13. K námitce sankce žalovaný uvedl, že výrok obsahuje druh zákonem definované sankce tj. pokutu, přičemž dalšími případnými sankcemi pak jsou napomenutí, zákaz činnosti, propadnutí věci a zákaz pobytu. Žalovaný rovněž odkázal na spisový materiál, jehož součástí je pořízená fotodokumentace, z níž je patrné, že záměrný kříž je přímo zaměřen na registrační značce měřeného vozidla, včetně detailu. Žalovaný dále nesouhlasil s nezákonností nashromážděných podkladů, neboť zjištěný skutkový stav vycházel především z výstupních záznamů měřicího zařízení, fotodokumentace a oznámení dopravního přestupku podepsaného žalobcem. Mimo to měl žalobce dle žalovaného v průběhu správního řízení dostatek prostoru, aby své případné pochybnosti o nashromážděných podkladech vůči správním orgánům uplatnil, což však neučinil. Závěrem pak podotkl, že námitka absence oprávnění zasahujících policistů pro měření rychlosti v obci Lahošť je pouhou domněnkou žalobce, která svědčí o jeho neznalosti obsahu správního spisu. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobce

14. V replice žalobce uvedl, že nebyl povinen doplnit své odvolání, neboť případné doplnění je jeho výlučným právem. Žalobce chápe, že si žalovaný chtěl paušálním odkazem na seznam úředních osob ulehčit práci, nicméně takovýto postup není v souladu s právními předpisy a navíc jej považuje za zcela absurdní, poněvadž by byl žalobce nucen podávat námitku podjatosti vůči všem takto uvedeným osobám. Dále žalobce uvedl, že žalovaný poukázal na bohatý spisový materiál, ve kterém je místo spáchání přestupku konkrétně stanoveno, avšak ve vztahu k určení místa spáchání přestupku dle žalobce odkaz na obsah spisového materiálu nebo odůvodnění předmětného rozhodnutí není v souladu se zákonem. I nadále nebylo žalovaným dle žalobce v rozhodnutí uvedeno, jak správní orgány dospěly k závěru, že v celém úseku nedostatečně vymezeném v prvostupňovém rozhodnutí (úsek dlouhý přes 500 metrů) je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Dle žalobce lze vymezení chápat různě s ohledem na skutečnost, že na vymezení úseku je možné pohlížet z hlediska silničního zákona, z definice zákona o obcích či katastrálního zákona, kdy každý zákon vymezuje pojem „obec“ jinak, zvláště pak když ulice Teplická právě dle zákona o obcích prochází územím, které již není součástí obce ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tudíž je zde povolena vyšší rychlost. Dále pak uvedl, že výrok, jenž neobsahuje formu zavinění je považován za nesrozumitelný. Žalobce dále uvedl, že žalovaný rezignoval ve vztahu k vymezení sankce na jakoukoliv argumentaci a přistoupil k formálnímu konstatování o prokázání spáchání přestupku žalobcem. Dle žalobce správní orgán nezohlednil skutečnost, že právní řád má být vnímán celistvě a pokud judikatura udělení bodů v registru řidičů považuje za sankci, mělo by nepochybně dojít k jejímu promítnutí i do samotného výroku. Dále žalobce uvedl, že i přes obsah dokumentace předložené městskou policií k projednání přestupku a přiloženou fotodokumentaci nebylo možné považovat provedené dokazování za dostatečné a nabízel se další důkaz v podobě výsledku zasahujících strážníků, k němuž ovšem správní orgány nepřistoupily. V důsledku nedostatečného dokazování dle žalobce nebylo prokázáno, že měření rychlosti proběhlo v místě s rychlostí omezenou na 50km/h. Ve vztahu k oprávnění příslušníků obecní policie obce Košťany měřit rychlost v obci Lahošť žalobce uvedl, že pro měření strážníků obecní policie na území jiné obce musí být uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcemi. Tento druh smlouvy nebyl uzavřen, z čehož lze usuzovat, že zasahující policisté překročili svou pravomoc a působnost a proto je nutné na výstup z měření nahlížet jako na nepřipustný důkaz, který byl získán v rozporu se zákonem.

Jednání soudu

15. K jednání soudu se řádně předvolaný právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil.
16. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále zdůraznila, že žalobce byl po celé správní řízení zcela pasivní a odpor i odvolání byly podány pouze blanketně. Zdůraznila, že v době žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby, se správní spis ještě nalézal v dispozici správního orgánu I. stupně, který činil úkony k odstranění vad podání. Odvolací řízení tedy ještě u žalovaného nebylo zahájeno. Poukázala rovněž na ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád „dále jen „správní řád“). Zdůraznila, že smyslem seznámení účastníků řízení s oprávněnými úředními osobami pro dané konkrétní řízení je zabránit anonymitě rozhodujících osob. Uvedla, že obecný zmocněnec žalobce byl s principem přidělování spisů k rozhodování v rámci vyřizování věcí žalovaným seznámen. Navrhla zamítnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žaloby a přiznání žalovanému náhrady nákladů řízení za dva úkony účastníka řízení v částce odpovídající paušální náhradě účtované dle advokátní tarifu.

17. Při jednání soud byl proveden k návrhu žalobce důkaz vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27. 11. 2015. Dále soud z úřední povinnosti provedl důkaz vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 13. 3. 2019, sp. zn. ČMI-1963/2019/0113, vyjádření Obce Lahošť ze dne 24. 3. 2019, veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi obcemi Město Košťany a Obec Lahošť ze dne 28. 3. 2013, vyjádřením Magistrátu města Teplice, odboru dopravy, ze dne 25. 3. 2019, č. j. OD/034206/19/Ro/Dop, a vyjádřením Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 8. 4. 2019, sp. zn. SUSUKUL/SY/2019/011.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 5. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Městskou policií Košťany, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 2. 5. 2015 ve 13:16 hodin, v obci Lahošť, ulici Teplická č. p. „X“, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 320D Touring, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, když mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 61 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 58 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku podepsané žalobcem, osvědčení, pověření k provádění měření v obci Lahošť pro rok 2015, ověřovací list a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidováno již 10 záznamů. Po oznámení přestupku byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz ze dne 16. 7. 2015, č. j. MgMT-SČ 056145/PŘ/1676/2015/Ku, proti kterému byl podán obecným zmocněncem žalobce včasný blanketní odpor.
20. Dne 12. 10. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, a to i přesto, že byli řádně předvoláni, o čemž svědčí přiložené doručky. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, výstup z měřicího zařízení, fotodokumentace, ověřovací list radaru, osvědčení opravňující k používání silničního rychloměru, povolení k měření rychlosti v obci Lahošť pro Městskou policii Košťany a výpis z evidenční karty řidiče.
21. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního řízení a ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 14. 10. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MgMT-SČ 056145/PŘ/1676/2015/Ku, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí bylo prostřednictvím obecného zmocněnce podáno blanketní odvolání, jehož součástí byla žádost o zaslání kopie spisu a o sdělení totožnosti úředně oprávněné osoby, která bude rozhodovat v odvolacím řízení. Prvostupňový orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce vyzval k doplnění náležitostí odvolání o uvedení důvodů jeho podání výzvou ze dne 11. 11. 2015, č. j. MgMT-SČ 056145/PŘ/1676/2015/Ku, na kterou však žalobce nereagoval. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, následně jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu žalobcovu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

22. Nejprve se soud zabýval žalobcovou námitkou týkající se neoznámení totožnosti oprávněné úřední osoby, která ve věci bude rozhodovat. Pro vyhodnocení této námítky má dle soudu klíčový význam dikce ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, kde je uvedeno, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena. Z právě uvedeného dle soudu vyplývá, že smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pokud o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o oprávněných úředních osobách neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy obecnému zmocněnci žalobce již dne 17. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Dle soudu má tedy žalobce pravdu, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci. Tento postup žalovaného lze považovat za vadu řízení.
23. Nicméně ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv. Argumentaci žalobce, že nechtěl doplnit své blanketní odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podaným doplněním odvolání by bylo ze strany osob rozhodujících ve věci nepřípustně manipulováno („ztraceno“ či „zamlčeno“), měl by nepochybně žalobce k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění odvolání mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat ze strany účastníků řízení jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce ani v podané žalobě žádné námitky týkající se podjatosti osoby, která byla oprávněnou úřední osobou v předmětné věci, neuvedl. Žalobcova námitka tak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebyla shledána důvodnou, neboť dle soudu předmětná vada řízení nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

24. Dále žalobce namítal překročení pravomocí zasahujících policistů, když prováděli měření na území obce Lahošť, zatímco svojí příslušností spadali pod město Košťany.
25. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
26. De ustanovení § 3a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.
27. Zákon svěřuje oprávnění k měření rychlosti především Policii České republiky, avšak současně umožňuje, aby tato činnost byla vykonávána obecní a městskou policií. Obecní policie je orgánem bez samostatné působnosti, jež je svými právními úkony vázána k příslušné obci. Za situace, kdy obce nezřídí obecní policii, mohou na základě uzavření veřejnoprávní smlouvy využít služeb strážníků z okolních obcí. Tak tomu bylo i v právě projednávaném případě. Obec Lahošť uzavřela dne 28. 3. 2013 veřejnoprávní smlouvu s městem Košťany o poskytování dvou strážníků spadajících pod Městskou policii Košťany za konkrétním účelem, přičemž náplní jejich práce je i odhalování přestupků, ukládání pokut v blokovém řízení a zpracování oznámení. Touto smlouvou provedl soud dokazování v rámci jednání soudu. Tato smlouva byla řádně ze strany města Košťany doplňována o žádost směřující Polici České republiky, Krajskému ředitelství policie severočeského kraje, dopravnímu inspektorátu Teplice, o prodloužení platnosti určení měřících míst na konkrétní rok v obci Lahošť. Výše zmíněná veřejnoprávní smlouva je veřejně dostupná na internetových stránkách a poslední schválená žádost o prodloužení měřících míst pro rok 2015 je součástí správního spisu. Z právě uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že zasahující obecní policisté disponovali oprávněním provádět měření na území obce Lahošť za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na tamních pozemních komunikacích. Soud tak shledal námitku žalobce zcela nedůvodnou.
28. Další námitkou žalobce zpochybnil věrohodnost zjištěného skutkového stavu, neboť dle jeho názoru byl opřen pouze o úřední záznamy, neboť výstupy z měřícího zařízení nemohly být považovány za zákonné, když byly obstarány neoprávněnými osobami.
29. Nejvyšší správní soud se již nescetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu (srov. rozsudek ze dne 22. 01. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či rozsudek ze dne 29. 05. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, dostupný na www.nssoud.cz). Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.

30. V daném případě nicméně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo napadené rozhodnutí nebylo postaveno na jediném důkazním prostředku ve formě úředního záznamu, (oznámení o přestupku), ale na různorodém spektru v souladu se zákonem získaných dílčích důkazních prostředků, které dohromady tvoří ucelený řetězec. Konkrétně jde o výstup z měřicího zařízení, fotodokumentaci pořízenou z místa spáchání přestupku, ověřovací list měřicího zařízení, osvědčení opravňující k používání měřicího zařízení, povolení k měření rychlosti na území obce Lahošť strážníky městské policie Košťany a výpis z evidenční karty řidiče. Žalobce svoji vinu popíral, avšak v průběhu celého správního řízení ničeho nenavrhoval. Jak bylo již výše uvedeno, měření strážníky obecní policie bylo provedeno v souladu se zákonem a v rámci správního řízení nebyl žalobcem vnesena žádná konkrétní námitka zpochybňující řádnost provedeného měření rychlosti. Na tomto místě soud podotýká, že sám žalobce oznámení dopravního přestupku sepsané strážníky žalobce podepsal a ke skutečnostem v oznámení uvedeným se nijak nevyjádřil. Správní orgán I. stupně a následně žalovaný tak nepochybili, když nevyužily dalšího dokazování (například výsledkem strážníků) a obě svá rozhodnutí vydaly na základě výše vyjmenovaných důkazních prostředků. Žalobcova námitka tak není důvodná. Z výše uvedených podkladů rozhodnutí pak rovněž jednoznačně vyplývá, že k předmětnému přestupku došlo právě v obci Lahošť v ulici Teplická. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce tuto skutečnost v rámci správního řízení kterak nenapadal, považuje soud skutkový stav v tomto směru za dostatečně zjištěný.
31. Další námitky žalobce se týkaly nenaplnění zákonem stanovených požadavků na výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
32. Dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
33. Soud se nejprve vypořádal s námitkou týkající se nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
34. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval čas a místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce, takto: „dne 2. 5. 2015 ve 13.16 hod., v obci Lahošť, ul. Teplická“. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ Pozemní komunikace označovaná jako ulice Teplická v obci Lahošť dosahuje přibližné délky 620 m. Bylo by proto vhodné, aby správní orgán I. stupně přesněji v rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku. Na druhou stranu, je však důležité zmínit, že není možné, aby u přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo místo spáchání ve výroku rozhodnutí vymezeno na metr přesně, nýbrž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 05. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný též na www.nssoud.cz), postačí vymezení určitého více, či méně dlouhého úseku komunikace, a tak tomu bylo i v tomto případě. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal, že místo spáchání přestupku je specifikováno dostatečně určité a námitka žalobce není důvodná.

35. Pro úplnost soud podotýká, že k argumentaci žalobce, že ulice Teplická pokračuje i mimo oblast, kterou je vymezena obec ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích, ale jde stále o obec ve smyslu jiných právních předpisů, a v této oblasti již není omezena rychlost na 50 km/h, soud uvádí, že tato argumentace je zcela nepříhodná. Celé správní řízení se z hlediska hmotněprávního posuzuje dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Na tuto skutečnost je odkaz i v samotném výroku prvostupňového rozhodnutí. Je proto nutné veškeré pojmy obsažené ve skutkové podstatě přestupku, který je kladen žalobci za vinu, vykládat v režimu právě tohoto zákona, a to včetně vymezení místa kde k přestupku mělo dojít. Proto termín „obec“ ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezujícím místo spáchání přestupku je nutno vykládat ve smyslu § 2 písm. cc) uvedeného zákona jako zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, a kde je, pokud není stanoveno dopravním značením jinak, omezena rychlost vozidel na 50 km/h.
36. Dalšího pochybení v souvislosti s výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dle žalobce měl žalovaný dopustit tím, že neuvedl skutkovou kvalifikaci přestupku, jež mu je kladen za vinu.
37. Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně musí splňovat jednak obecné náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a jednak dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce. V daném případě bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně vysloveno, že žalobce „se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů – porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se dopustil tím, že dne 2. 5. 2015 ve 13.16 hod., v obci Lahošť, ul. Teplická, jako řidič vozidla tovární značky BMW, RZ: „X“ jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/hod., přičemž mu byla Městskou policií Košťany naměřena rychlost 61 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve výši $\pm 3 \text{ km/hod.}$, byla tedy jmenovanému jako *nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 58 km/hod.* “. Správní orgán I. stupně ve výrokové části rozhodnutí tak popsal skutek, který naplňuje znaky skutkové podstaty protiprávního jednání, ze kterého lze jednoznačně dovodit, kterého přestupku se žalobce dopustil včetně odkazu na ustanovení platného zákonného znění. Z formulace výroku jednoznačně vyplývá, že žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h . Soud je toho názoru, že výrok rozhodnutí tak, jak byl sepsán v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je konstitutivní, esenciální a neopominutelná součást správního rozhodnutí, ve které správní orgán formuluje svůj závazný názor, přičemž v právě projednávané věci je výrok formulován tak, že je z něj zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se žalobce dopustil a podle jakého ustanovení mu byla stanovena předmětná sankce. Námitka žalobce tak nebyla shledána důvodnou.

38. K námitce týkající se neuvedení bodové sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí následující.
39. Dle ustanovení § 11 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankce ve formě napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, propadnutí věci a zákazu pobytu.
40. Sankce představuje právní následek přestupku uložený na základě zákona. Zákonem vymezené sankce jsou represivního, výchovného a preventivního charakteru, přičemž každá z nich je neodmyslitelně spjata s osobou odsouzenou. Ukládání sankcí za přestupky a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení, neboli zvolení některého zákonem umožněného řešení a rozhodnutí ve vymezených hranicích. Zákon taxativně vymezuje jednotlivé druhy sankcí, které lze rozdělit na sankce majetkové (pokuty a propadnutí věci), omezující (zákaz činnosti a pobytu) a morální (napomenutí). Z právě uvedeného vyplývá, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodový postih, který bude pachateli přestupku odebrán a zaznamenán v evidenci řidičů. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucím k odebrání řidičského oprávnění.“
41. S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou
42. Dále pak se soud zabýval námitkou neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
43. K této námitce soud uvádí, že ust. § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 upravoval, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Dne 1. 10. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 204/2015, kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který v čl. I v bodě 25 stanovil, že v ust. § 77 se za slova „vyslovení viny,“ vkládají slova „formu zavinění,“. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podle čl. II bod 1 přechodných ustanovení novely zákona o přestupcích se řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V daném případě správní řízení bylo zahájeno dne 3. 8. 2015, kdy byl žalobci doručen příkaz ze dne 16. 7. 2015, jako první úkon v předmětném přestupkovém řízení. Je tedy nepochybné, že přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno před účinností novely učiněné zákonem č. 204/2015 Sb. S ohledem na shora uvedené je tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že novela zákona o přestupcích nově zařadila mezi náležitosti výroku rozhodnutí podle tohoto zákona formu zavinění, kdy tato nabyla účinnosti před dnem vydání žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí. Dále soud souhlasí i s tvrzením žalobce, že odvolací správní orgán rozhoduje podle stavu právní úpravy účinné v době vydání svého rozhodnutí. Ovšem právě s ohledem na shora citované přechodné ustanovení této novely, žalovaný nebyl povinen tuto novelu při svém rozhodování zohlednit, neboť tato se nevztahovala na doposud pravomocně neskončená řízení, kterým bylo právě i řízení žalobce. Žalovaný tak správně postupoval při svém rozhodování podle zákona účinného před dnem nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích.

44. Skutečnost, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje úvahy o tom, v jaké formě měl žalobce přestupky spáchat, není vadou, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního, neboť podle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ze znění skutkové podstaty, která byla žalobci kladena za vinu, nevyplývá, že k odpovědnosti za spáchání přestupku dle tohoto ustanovení je třeba úmyslného zavinění. Povinnost správních orgánů uvést úvahy o zavinění před účinností novely zákona o přestupcích je dána pouze v případě úmyslného zavinění, neboť v opačném případě se předpokládá zavinění nedbalostí, ke kterému nebylo třeba se vyjadřovat.
45. Dále žalobce namítal chybně provedené měření. K tomu soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbyť. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

46. V právě projednávaném případě byl žalobce zcela pasivní, když nejprve podal neodůvodněný odpor, bez řádné omluvy nebyl přítomen ústnímu projednání přestupku a následně podal blanketní odvolání, které přes výzvu nikterak nedoplnil. Žalovaný neprovedl čtení návodu k obsluze ani si neobstaral odborná vyjádření, neboť vycházel ze skutečnosti, že zasahující policista, který měření prováděl, byl odborně proškolen, jak užívat měřicí zařízení v souladu s Návodem k obsluze a žalobce ničeho nenamítal. Soud konstatuje, že závěry správních orgánů mají oporu v nashromážděných podkladech, neboť zjištěný skutkový stav byl založen na silných a věrohodných důkazních prostředcích, které žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval ani jej nepožadoval rozšířit o jiné. Žalovaný by byl býval povinen reagovat na žalobcovi návrhy ohledně chybně provedeného měření, nicméně jak již bylo uvedeno, žalobce se ničeho takového v podaném blanketním odvolání nedožadoval a prvně se o této skutečnosti zmínil až v jím podané žalobě. S ohledem na výše uvedené je soud toho názoru, že správní orgány v daném případě nikterak nepochybily. Ve vztahu k námitce vznesené až v rámci žaloby soud při jednání provedl důkaz jak vyjádřením Českého metrologického institutu ze dne 27. 11. 2015, které předložil žalobce, tak i vyjádřením téhož institutu ze dne 13. 3. 2019, č. j. ČMI-1963/2019/0113, které si vyžádal k věci soud. Ve vyjádření předloženém žalobcem je uvedeno, že Český metrologický institut trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce, a že takové měření nelze použít při projednávání přestupku. Z tohoto vyjádření není patrné, k jaké kauze bylo vydáno a jakého konkrétního měřicího zařízení se mělo týkat. Podepsal jej za metrologický institut blíže neurčený D. K. S ohledem na odstranění veškerých pochybností si soud vyžádal k otázce, zda skutečnost, že záměrný kříž leží částečně na vozovce a částečně na vozidle, mohla ovlivnit přesnost měření při použití měřicího zařízení LTI 20/20 TruCAM, vyjádření Českého metrologického institutu přímo v daném řízení. K žádosti o odborné vyjádření soud přiložil kopii výstupu z měřicího zařízení a jeho osvědčení. V odpovědi, kterou bylo provedeno dokazování při jednání soudu, institut v odborném vyjádření uvedl, že pro správné měření rychlosti vozidla laserovým rychloměrem je důležité, aby místo dopadu laserového měřicího svazku (tedy průsečík záměrného kříže) leželo na vozidle, jehož rychlost má být změřena. Ve stanovisku je zdůrazněno, že je důležité posuzovat místo, na které dopadá průsečík záměrného kříže, ne záměrný kříž jako celek. Dále bylo v odborném vyjádření institutu uvedeno, že vyjádření ze dne 27. 11. 2015 nelze vzhledem k povaze problému považovat za obecné vyjádření k problematice. Vyjádření Českého metrologického institutu zaslané soudu k jeho dotazu bylo podepsáno RNDr. P. K. generálním ředitelem Českého metrologického institutu. Pro posouzení věci v daném případě považuje soud za zásadnější odborné vyjádření, které bylo metrologickým institutem vydáno ve vztahu k měřicímu zařízení použitému v daném případě k měření rychlosti, než obecné vyjádření předložené žalobcem, ze kterého ani nevyplývá, k jakému měřicímu zařízení se vyjádření vztahuje. Proto soud pro posouzení správnosti měření považoval za zásadní otázku, zda průsečík záměrného kříže byl v době provedení měření umístěn na měřeném vozidle. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Z fotodokumentace předložené k oznámení přestupku dle soudu vyplývá, že průsečík záměrného kříže v době provedení měření byl umístěn na spodní části měřeného vozidla. S ohledem na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 13. 3. 2019 tak soud dospěl k závěru, že způsob provedení měření nemohl ovlivnit přesnost měření. Námitky žalobce ohledně správnosti provedení měření tedy shledal soud jako nedůvodné.

47. Žalobce dále namítal, že ulice Teplická je v obci Lahošť dlouhá a není vyloučeno, že tam byla rychlost upravena odlišně od obecné rychlosti stanovené pro jízdu v obci. Proto žalobce trval na tom, že nepřekročil rychlost povolenou v místě měření. Soud si vyžádal vyjádření Magistrátu města Teplice, odboru dopravy a Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, příspěvkové organizace, jako subjektů, které mají v kompetenci dopravní značení, případně umístění přechodného dopravního značení na předmětné komunikaci. Z vyjádření těchto subjektů, kterými bylo provedeno dokazování při jednání soudu, vyplynulo, že v rozhodné době nebyla nejvyšší povolená rychlost v ulici Teplická v obci Lahošť upravena odlišně od obecné úpravy, tedy že v předmětné ulici byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. tuto rychlost žalobce dle provedeného měření rychlosti překročil. I tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.
48. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K žádosti žalovaného na přiznání paušální náhrady za úkony učiněné v daném řízení ve výši určené zvláštním právním předpisem soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, uvádí, že použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, publikovaného pod č. 275/2014 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. května 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)